

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/15/2020
Identifikačné číslo spisu: 7020200859
Dátum vydania rozhodnutia: 31.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7020200859.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): D. S., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Afganistan, bez dokladov totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov D., so sídlom J. XX, D., zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Košice, so sídlom Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Výšné Nemecké, so sídlom Výšné Nemecké 124, Krčava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO17-113-008/2020-ZAV z 31. októbra 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sa/59/2020-36 z 27. novembra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sa/59/2020-36 zo dňa 27. novembra 2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom č. k. 6Sa/59/2020-36 z 27. novembra 2020 Krajský súd v Košiciach podľa ustanovenia § 229 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO17-113-008/2020-ZAV z 31. októbra 2020, ako aj bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Právo na náhradu trov konania krajský súd účastníkom konania nepriznal.

2. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO17-113-008/2020-ZAV z 31. októbra 2020 žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky na základe právoplatného rozhodnutia žalovaného o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na 3 roky č. PPZ-HCP-SO17-112-012/2020-ZAV z 31. októbra 2020. V súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac na dobu 4 mesiacov, t. j. do 28. februára 2021. Žalobcu umiestnil do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

3. Žalovaný správny orgán preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že nezaistením účastníka, by sa ten naďalej pohyboval po členských štátoch neoprávnené, bez finančných prostriedkov a zabezpečeného ubytovania, čo by mohlo viesť aj k nezákonnej činnosti. Z dôvodu absencie cestovného dokladu žalobcu vyplynula potreba zabezpečiť jeho zaistenie, nielen na účel zistenia jeho totožnosti, ale i na účel zistenia, či žalobca nemá záznam v SIS a či nepredstavuje hrozbu pre Slovenskú republiku. Žalovaný mal za to, že v prípade účastníka konania existuje miera ohrozenia účelu zaistenia a riziko pokračovania v neoprávnenom zdržiavaní sa na území Slovenskej republiky i riziko úteku žalobcu a skrývania sa, keďže jeho cieľovou krajinou je Belgicko. Poukázal pritom na vyjadrenie žalobcu, že cestuje do Belgicka za lepším životom, kde má bratranca i možnosť pracovať, a že na území Slovenska o azyl nežiada.

4. Dĺžku doby zaistenia do 28. februára 2021 určil žalovaný z dôvodu procedúry podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“). Žalovaný tiež uviedol, že alternatívy podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov u žalobcu neprichádzajú do úvahy vzhľadom na to, že žalobca má nedostatok finančných prostriedkov a ubytovanie si na Slovensku zabezpečiť nedokáže, nemá tu ani známych, ani príbuzných.

5. Po prejednaní žaloby krajský súd nezistil jej dôvodnosť a dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Správnym poriadkom, návratovou smernicou i medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv. V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že v aplikačnom postupe žalovaného pri rozhodovaní o zaistení žalobcu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, ako ani nedostatočne zistený skutkový stav veci.

6. K námietke žalobcu, že v rozhodnutí o administratívnom vyhostení nebola určená krajina vyhostenia, krajský súd uviedol, že zákon o pobyte cudzincov obligatórne nestanovuje povinnosť správneho orgánu určiť krajinu vyhostenia, ale dáva možnosť určiť krajinu vyhostenia, ak je známa. Otázkou, či je krajina, do ktorej má byť žalobca vyhostený, dostatočne bezpečná, sa bude zaoberať orgán, ktorý je zodpovedný za výkon vyhostenia.

7. Krajský súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia dĺžky doby zaistenia (stanovenej na čas nevyhnutne potrebný, najviac na štyri mesiace). Poukázal na to, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí špecifikoval celý návratový proces od lustrácie cez zisťovanie totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny, vystavenie náhradného cestovného dokladu až po realizáciu výkonu vyhostenia. Dĺžka doby zaistenia určená žalovaným je podľa názoru krajského súdu nevyhnutná na vykonanie všetkých dostupných úkonov smerujúcich k vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky. Doba zaistenia sa môže skrátiť, resp. predĺžiť, pričom presná doba sa nedá určiť, pretože závisí od viacerých faktorov. Budú sa vykonávať potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky, pokrytie nákladov na samotné vyhostenie žalobcu, ako i materiálne a personálne zabezpečenie prepravy žalobcu. Lehota zaistenia je podľa názoru krajského súdu zákonná a primeraná dobe potrebnej k vybaveniu nutných úkonov smerujúcich k reálnemu vyhosteniu žalobcu.

8. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou z dôvodov podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) a h) Správneho súdneho poriadku, pretože podľa jeho názoru krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a nariadi prepustenie sťažovateľa zo zaistenia.

9. Sťažovateľ namietal, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu, rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia sťažovateľa, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Poukázal pritom na zlú bezpečnostnú situáciu v Afganistane, pričom za tejto situácie by vyhostenie do tejto krajiny znamenalo porušenia čl. 3 Dohovoru a porušenie medzinárodného princípu non-refoulement. Vo vzťahu k tomu

však žalovaný nijakým spôsobom nezisťoval, aké podmienky prevládajú v domovskej krajine.

10. Nakoľko žalovaný v rozhodnutí o vyhostení neuviedol krajinu, do ktorej má byť sťažovateľ vyhostený, nie je možné skúmať základnú podmienku zaistenia, ktorou je vyhostiteľnosť sťažovateľa, ale ani otázky súvisiace s dĺžkou zaistenia, ako sú efektívnosť, včasnosť a účelnosť administratívnych úkonov vedúcich k vyhosteniu. V súvislosti s uvedenými kritériami sťažovateľ pred krajským súdom poukazoval na rozhodovacia prax kasačného súdu a ústavného súdu v obdobných veciach, krajský súd sa však od tejto rozhodovacej praxe odklonil a vec nesprávne právne posúdil. V čase vydania rozhodnutia o zaistení sa žalovaný správny orgán musí zaoberať otázkou potenciality zrealizovania účelu zaistenia, ktorým je výkon rozhodnutia o zaistení, a za tým účelom si stanoviť krajinu vyhostenia a vo vzťahu k nej sa zaoberať existenciou možných prekážok zrealizovania vyhostenia.

11. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ v konaní pred krajským súdom poukazoval na judikatúru kasačného súdu vo veciach sp. zn. 1SZa/7/2016, 10Szak/11/2016, 9SŽa/23/2010, 10SŽa/35/2014, 1SZa/8/2015, ako aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 a II. ÚS 264/09-81, z ktorých vyplýva, že správny orgán má povinnosť zaoberať sa nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky a formálnou existenciou vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, pretože limitom zaistenia je práve naplnenie jeho účelu, teda reálnosť vyhostenia a vyhostiteľnosť cudzinca. Zaistenie nevyhostiteľných cudzincov je podľa názoru sťažovateľa pre svoju neefektívnosť a neúčelnosť vždy v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

12. Pokiaľ išlo o nedostatočné odôvodnenie dĺžky doby zaistenia, krajský súd len stroho konštatoval nedôvodnosť námietky sťažovateľa, avšak konkrétne sa nezaoberal tým, ako žalovaný dobu zaistenia zdôvodnil. Sťažovateľ poukazoval na to, že pokiaľ nie je zrejmá krajina, do ktorej má byť vyhostený, potom nie možné porovnať dĺžku doby jeho zaistenia s dĺžkou doby zaistenia v iných prípadoch, a to aj s ohľadom na čas potrebný na vystavenie náhradného cestovného dokladu, ktorý je v jednotlivých krajinách odlišný.

13. Sťažovateľ namietal, že krajský súd sa s jeho námietkami nedostatočne vysporiadal a nedal na ne odpoveď, aj keď boli podstatné pre posúdenie veci. Podľa názoru sťažovateľa žalobné námietky boli spôsobilé privodiť zrušenie rozhodnutia žalovaného.

14. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. Poukázal na to, že medzi zaistením a jeho účelom (konaním o vyhostení) je nadväznosť a nemožno hovoriť o oddelených konaniach. Podľa jeho názoru v administratívnom konaní postupoval v súlade so zákonom, riadne zistil skutkový stav a vydané rozhodnutia náležite odôvodnil. Vychádzal z dostupných informácií, ktoré posúdil aj s ohľadom na dôveryhodnosť osoby sťažovateľa a s ohľadom na relevantnosť dôvodov v súvislosti s jeho zaistením. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení neurčil krajinu, do ktorej má byť sťažovateľ vyhostený, avšak zákon ani takúto povinnosť obligatórne nestanovuje. Poukázal na to, že sťažovateľ bol bez dokladov a jeho totožnosť nebola úradne overená.

15. Pokiaľ ide o samotné určenie krajiny, do ktorej bude sťažovateľ vyhostený, žalovaný uviedol, že v zmysle medzinárodných dohôd bude oslovená tranzitná krajina, pričom je dokázateľné, že sťažovateľ prišiel na územie Slovenskej republiky zo Srbska a Maďarska. V správnom konaní bude vydané nové rozhodnutie o administratívnom vyhostení, s určením konkrétnej krajiny vyhostenia ako tranzitnej krajiny. Z uvedených dôvodov je výkon administratívneho vyhostenia reálny, účelný a efektívny.

16. Žalovaný poukázal na to, že sa riadne zaoberal aj možnými alternatívami zaistenia, ktoré však v prípade sťažovateľa nebolo možné uplatniť, nakoľko nedisponoval finančnou hotovosťou, ani si nevedel zabezpečiť ubytovanie na Slovensku.

17. Pokiaľ išlo o dĺžku zaistenia, žalovaný uviedol, že sťažovateľ nebol zaistený na maximálnu dobu

zaistenia (ktorá je šesť mesiacov), ale na dobu štyroch mesiacov, pričom ide o hraničný termín, ktorý nevyklučuje skoršie prepustenie. Presný čas zaistenia nemožno stanoviť, nakoľko ten závisí od neovplyvniteľných faktorov a v čase zaistenia nemožno poznať presný čas trvania jednotlivých úkonov realizovaných v procese vyhostenia.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. b) Správneho súdneho poriadku), s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 Správneho súdneho poriadku) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. decembra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

19. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 30. októbra 2020 na hraničnom priechode Vyšné Nemecké počas kontroly dvoch kamiónov boli nájdení piati nelegálni migranti, ktorí sa ukrývali v odkladacích priestoroch pod návesmi kamiónov. Sťažovateľ sa nachádzal v kamióne značky Volvo zelenej farby, evidenčného čísla S., náves značky Schmitz, evidenčného čísla S., ktorého vodič, občan Ukrajiny, uviedol, že cestoval zo Srbska cez Maďarsko a Slovensko na územie Ukrajiny, pričom nevedel, kde a kedy sa migranti mohli dostať do úložného priestoru návesu.

20. Nakoľko sa sťažovateľ na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene, rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-SO17-112-012/2020-ZAV z 31. októbra 2020 bol administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na 3 roky. Z dôvodu, že totožnosť sťažovateľa nebola úradne overená, žalovaný neurčil krajinu, do ktorej má byť žalobca vyhostený; žalovaný neurčil ani lehotu na vycestovanie. Na účel výkonu administratívneho vyhostenia bol sťažovateľ rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-SO17-113-008/2020-ZAV z 31. októbra 2020 zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na dobu 4 mesiacov, t. j. do 28. februára 2021. Sťažovateľ bol umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

21. Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

22. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

23. Podľa § 88 ods. 4 vety prvej zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

24. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

25. Podľa čl. 15 bod 1 veta druhá návratovej smernice zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

26. Podľa čl. 15 bod 5 návratovej smernice zaistenie trvá, kým sú splnené podmienky ustanovené v bode 1 a kým je to potrebné na zabezpečenie úspešného odsunu. Každý členský štát stanoví maximálnu lehotu zaistenia, ktorá nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

27. Podľa § 221 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

28. Podľa § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

29. Úlohou najvyššieho súdu v kasačnom konaní bolo vo svetle kasačných námietok preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutia žalovaného a žalobu sťažovateľa zamietol.

30. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými námietkami účastníkov, argumentácia, ktorá bola akceptovaná a mala rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnená jasne a nepochybné, pričom zároveň musí súd zrozumiteľne ozrejmiť, z akého dôvodu na určité návrhy účastníkov neprihliadal, resp. ich hodnotil protikladne s argumentáciou účastníka konania.

31. Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. Najvyšší súd musí konštatovať, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav daný v prejednávanej veci aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov.

32. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o jeho vlastnú argumentáciu, je príliš všeobecné a v minimálnej miere, nedostatočnej pre naplnenie pravidiel spravodlivého procesu, reflektujúce na námietky uvádzané v žalobe. Krajský súd nedostatočne ozrejmil vlastné úvahy pri právnom posúdení veci, ale viac menej len vo všeobecnej rovine prevzal argumentáciu žalovaného z preskúmaného rozhodnutia. Vo vzťahu k prejednávanej veci nemožno, samozrejme, poprieť legálnu úpravu, keď zákon o pobyte cudzincov obligatórne nestanovuje povinnosť správneho orgánu určiť krajinu, do ktorej má byť cudzinec vyhostený. Pre náležité odôvodnenie rozsudku však nepostačuje, keď krajský súd len stroho poukazuje na túto zákonnú úpravu bez toho, aby sa reálne zaoberal konkrétnymi žalobnými námietkami sťažovateľa. Pre účely prejednávanej veci pritom nie je postačujúce poukazovať len na samotné zákonné možnosti postupu žalovaného správneho orgánu pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení, ale tieto skutočnosti je potrebné posudzovať najmä vo vzťahu k predmetu súdneho prieskumu v prejednávanej veci, teda vo vzťahu k zaisteniu cudzinca, a to predovšetkým k existencii a naplneniu jeho účelu a efektívnosti.

33. S ohľadom na čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Pri absencii týchto podmienok nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody cudzinca.

34. Požiadavka účelnosti a efektívnosti zaistenia cudzincov musí byť naplnená nielen v čase vydania rozhodnutia o zaistení, ale aj počas celej doby trvania zaistenia, čomu zodpovedá aj povinnosť žalovaného skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia (§ 90

ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov).

35. Krajský súd sa týmito otázkami nezaoberal a odôvodnenie jeho rozsudku spôsobom, keď vyslovuje len konečné závery o nedôvodnosti žalobných námietok sťažovateľa bez toho, aby ozrejmil aj proces uvažovania, ktorý týmto záverom predchádzal, nedáva priestor pre pochopenie, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Vzhľadom na to, že výroku rozsudku nekorešponduje relevantné odôvodnenie reflektujúce vo svetle žalobných námietok na konkrétny skutkový a právny stav v prejednávanej veci, najvyšší súd ani nemá možnosť posúdiť, či je rozhodnutie krajského súdu vo výroku vecne správne.

36. Aj pokiaľ ide o závery krajského súdu týkajúce sa náležitého odôvodnenia dĺžky doby zaistenia sťažovateľa zo strany žalovaného, najvyšší súd musí konštatovať všeobecnosť a nedostatočnosť argumentácie krajského súdu, ktorý len v abstraktnej rovine poukazoval na jednotlivé úkony, ktoré je nutné v návratovom procese vykonať, avšak celkom sa krajský súd vyhol akejkol'vek zmienke o konkrétnych úkonoch v prejednávanej veci už reálne vykonaných, resp. pomenovaniu krokov žalovaného, ktoré sú v procese realizácie. V nadväznosti na to nie je potom najvyššiemu súdu vôbec zrejmé, na základe čoho dospel krajský súd k záveru, že lehota zaistenia je primeraná dobe potrebnej k vybaveniu nutných úkonov smerujúcich k reálnemu vyhosteniu sťažovateľa.

37. Kasačný súd zo súdneho spisu zistil, že sťažovateľ v podanej správnej žalobe poukazoval na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to najmä v otázkach vyhostiteľnosti cudzinca. Krajský súd na túto časť žalobnej argumentácie sťažovateľa žiadnym relevantným spôsobom nereagoval, v odôvodnení rozsudku však vyslovil záver, že v aplikačnom postupe žalovaného nezistil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Vlastná argumentácia krajského súdu reagujúca na závery vyslovené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorých aplikácie sa sťažovateľ v žalobe domáhal, však v odôvodnení rozsudku úplne absentuje.

38. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, kasačný súd dospel k záveru o dôvodnosti kasačnej sťažnosti, a preto napadnutý rozsudok podľa § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejsť, rozhodnutie vo veci presvedčivo odôvodniť a v intenciách odôvodnenia tohto rozsudku sa náležite vysporiadať so zásadnými námietkami sťažovateľa uvedenými v správnej žalobe.

39. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v súlade s § 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku krajský súd v ďalšom konaní.

40. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.